

Jasně nebezpečí

 web.litterate.cz/jasne-nebezpeci

Marek Řezanka

27 listopadu, 2024

Na vnitru vyšla nenápadná zpráva
o „extremismu“, která o tom svědčí,
co že nám vládne – a jak smrdí hlava.
Všimli si hněvu – věnují mu péči:
Prý je tu hrozba: Jsou tu roznašeči
viru, jímž vzdor je vůči těm, kdo tlačí
do kouta mnohé, které ožebračí:
Mají z nás strach, byť na nás silně klečí.
Nahnáno mají z vlastní setby dračí:
Vláda nás vnímá jako nebezpečí.

Z kritika vlády „ruský troll“ se stává:
Nebezpečné jsou protivládní řeči.
Na nájem nemáš? Berou ti tvá práva?
Tvé chmurné vize realita předčí.
Tempo těch „správných“ vskutku není šnečí:
Na důchod není – růst cen je jen k pláči,
do války proto hnát nás chtějí štváči.
Je opět doba, kdy vše klystýr léčí.
Léků je málo – rostou udavači:
Vláda nás vnímá jako nebezpečí.

Frustrace mnohých dále přetrvává:
Systém se hroutí v neskutečné křeči.
Čím hůř je – tím víc křičet má se: „Sláva“.
Sraženi na dno vědí, komu vděčí.
Média, vláda – doženou nás k zteči.
Demokracie? Totalita kráčí.
Je pouze na nás zvolat: Už to stačí:

My nejsme chátra ani povaleči.
Na daních zbytky Fiala z nás páčí:
Vláda nás vnímá jako nebezpečí.

Rakušan ústa uzavřít nám ráčí.
A Gazdík, Polčák falešní jsou hráči.
Korupce kvete – ovce k tomu bečí.
Ekonomika? Signál k vysílači:
Vláda nás vnímá jako nebezpečí...

Namluveno: www.muamarek.cz/files/mp3/jasne-nebezpeci.mp3

O koho se nejvíce opíral stávající systém? O střední vrstvy společnosti. Nelze se tedy divit, že pokud právě tyto vrstvy permanentně chudnou, ztrácí i dosavadní systém svou dlouhodobou oporu.

Ponechme nyní stranou realie české současnosti, kdy premiér Fiala vykřikuje, že lidem zajistí německé platy, a že Spolu může získat ve volbách třicet procent hlasů (což obojí má asi stejnou vypovídací hodnotu, jako že Ukrajina porazí Rusko).

Fialův kabinet vskutku není něčím, co by stálo za výraznější pozornost.

Vraťme se však k mnohem zajímavějším středním vrstvám společnosti, a to nejenom v Evropě, ale i ve Spojených státech amerických. Nejenom že jsou na tom hůře ekonomicky, ale ruku v ruce s procesem pauperizace čelí dehonestaci. Aspoň určitá část těchto vrstev, a to ta, která si dovolí kritizovat ty, kvůli nimž tratí. Čím je tato kritika hlasitější, tím více jsme ponaučováni, že ji šíří ti „zlí“, „zaproductanci a ztroskotanci“, tedy podle novější verze slovníku naučného „dezoláti“, „ruská pátá kolona“ neboli „trollové“. Ti „správní“ nekritizují, ale jsou své vládě zavázáni a vděční.

Střední vrstva na okraji

Nadneseně by šlo zvolit motto: Kdo nedrží basu, v base skončí. Stávající systém ale primárně své odpůrce zavírat do vězení nepotřebuje. Ničí je jinak – zbavuje je postupně jejich výtobytků, a co především, posouvá je na okraj společnosti, aby se s nimi nikdo nebavil ze strachu, že získá stejnou nálepku jako oni.

Odskočíme-li si zpět do českého prostředí, připomeňme si vítězný ryk určitých, že komunistická strana vypadla ze sněmovních lavic. Tak dlouho se lidem omílalo, že už nemají fronty na banány, až stojí fronty na léky a třesou se, aby chatka po jejich předcích, kterou ti zbudovali za tuhé totality bez banánů, nebyla naprosto znehodnocena, protože nezíská energetický štítek. Na mnohamilionové úpravy totiž mnoho lidí nemá, ač si klidně může dopřát i celé trsy banánů.

Ničením střední vrstvy si systém podřezává pod sebou větev. Vlastně si ji již podřezal.

Jako příklad mohou sloužit Spojené státy americké, kde mainstreamová média hnala svou favoritku do prezidentského křesla hlava nehlava, a stejně jim to nebylo nic platné. Mainstreamová média prohrávají i v jiných zemích: Na Slovensku, v Maďarsku, v Rakousku či v Rumunsku.

Kromě mainstreamových médií prohrávají i takzvané celebrity typu George Clooneyho, Taylor Swiftové či Jana Hřebejka nebo Zdeňka Svěráka.

Stávají se nedůvěryhodnými – a mnohdy rovněž směšnými.

Kdo chce padnout za císaře pána?

Jestliže hledáme v Evropě země, v jejichž společnostech to v současnosti nejvíce vře, nemůžeme pominout dvě nejvýraznější bývalé mocnosti: Spojené království (Velkou Británii) a Francii – a k nim můžeme směle přiřadit Německo. Není náhodou, že právě francouzský Macron, kterému voliči opakovaně dávají najevo, jak moc ho nesnáší – a opakovaně jim to není nic platné, volá po tom, aby francouzští vojáci pochodovali na Rusa. To je ale to poslední, co si většina francouzských občanů přeje. Ti chtějí řešit své důchody

a zákoník práce. Touží po důstojné mzdě – ale v žádném případě nehodlají umírat pro motýla Emmanuela ani jiné pohádkové postavičky. To samé se týká občanů Spojeného království a Německa. Nad oběma těmito státy visí hrozba rozpadu – na Skotsko, Wales, Irsko a Anglii v případě prvním a na Západní a Východní část v tom druhém. Jestli je některý stát ekonomicky, sociálně, politicky, ale i demograficky rozděleny na dvě části, je to Německo. A ty rozdíly se stále prohlubují.

Volič Spojeného království si musí vyloženě zoufat – ať zvolí, koho chce, pořád má v čele země válkychtivé představitele. Na to by si měl dát pozor každý německý volič, který nechce pochodovat na Rusa. Zvolí-li si Friedricha Merze, už aby si mazal revmatickou nohu opodeldokem.

Vlády, které výraznou část populace urážejí a vyčleňují ji kamsi na okraj, by si měli uvědomit, že se jich týká bumerangový efekt.

Všichni ti ponižovaní a frustrovaní, kteří jsou oceňováni jako „nebezpeční“, si o tom, kdo je pro ně nebezpečný, udělají obrázek sami, bez nápovědy mainstreamových médií a nablýskaných celebrit bez obsahu.